

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Behnke (FP):

Når man ser på den betænkning, der er afgivet over lovforslaget, er der nok ingen tvivl om, at lovforslaget vil komme igennem. Men i et spinkelt håb om at redde et par ufrelste sjæle vil jeg godt benytte lejligheden til at citere et indlæg, der blev bragt den 21. november d.å. i Morgenavisen Jyllands-Posten. Det er en dansker, der har valgt at skrive til en række udenlandske pengeinstitutter breve med følgende ordlyd:

»Det er i sandhed venligt af Dem hver gang at ville hjælpe os med kapital, med fremmed opsparet arbejdskraft, men det har desværre medført, at mit folk, det danske, der engang var et folk i dette ords allerbedste betydning, nu er blevet et ufrit folk. Fordi gæld gør ufri! og i øvrigt i bund og grund, i det omfang gælden har i dag, er ødelæggende for en befolkning på næsten alle områder. Hvilket tilstandene i Danmark i disse år er et ganske glimrende bevis på.

Jeg ved så udmærket, at De og Deres forskellige institutioner lever af at låne penge ud til andre. Men, når jeg nu beder Dem pænt om det, ja, faktisk trygler Dem om det, vil De så ikke for fremtiden lade være med at låne Danmark flere penge!« . . . »For det, vi mest af alt trænger til i Danmark i disse år, er igen at skulle klare os selv, som vi har skullet det tidligere. Hjælp os til igen at blive et folk! Et folk, der igen vil noget ud over sit eget! Og et folk, der kan noget! Hjælp os til at redde vor ungdom, forinden det bliver for sent!

Jeg er sikker på, at De nok skal klare Dem foruden de renter, De eventuelt mister hos os. Men, Danmark vil ikke kunne klare det, hvis låntagningen fortsætter! Og jeg vil så nødtigt opleve, at vort lille dejlige land skal under administration af fremmede! Og det er jo allerede ved at være tæt på!«

Det er et indlæg, der er skrevet af forhenværende folketingsmedlem for SF, Skråppenborg-Nielsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 106 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 11 (FP og FK).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 26:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Ophævelse af deponeringsordning).

Af Henning Rasmussen (S) m.fl.

(Fremsat 15/10 87. Første behandling 29/10 87. Betænkning 19/11 87. Anden behandling 24/11 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Sen erkendelse er jo bedre end ingen erkendelse. Jeg læste i Børsen den 10. november 1987:

»Jeg ser ingen grund til at fortsætte med at have sanktioner over for kommunerne. Vi har jo prøvet næsten alle muligheder i løbet af 1980'erne – bloktilskudsreduktioner og senest deponeringen.«

Citat af indenrigsministeren.

Det synes jeg er en erkendelse. Jeg synes, det er en erkendelse, der burde få både indenrigsministeren, de øvrige regeringspartier og Det Radikale Venstre til at stemme for det socialdemokratiske forslag, som netop indebærer, at vi ophører med strafafgifterne over for amterne og kommunerne. Ministeren erkender selv, at det er en dårlig løsning.

Jeg forstår også, at erkendelsen er nået så langt, at afgifterne er helt af bordet i forhold til fremtidige forhandlinger mellem regeringen og de kommunale organisationer, og det synes jeg selvfølgelig er tilfredsstillende.

[Stavad]

Mit problem er, at indenrigsministeren truer med at sætte noget i stedet for, der er endnu værre. Jeg vil igen citere fra artiklen i Børsen fra den 10. november, hvor indenrigsministeren yderligere sagde:

»Kommunerne befinder sig nu ved en skillevej. De kan vælge at påtage sig ansvaret for at prioritere de kommunale udgifter i de kommende år, så de samlede kommunale udgifter ikke stiger, selv om nye opgaver kommer til. Gør de ikke det, må staten nødvendigvis gribe ind. Det vil i så fald betyde enden på det kommunale selvstyre.«

Indenrigsministeren siger altså, at hvis kommunerne ikke gør det, som indenrigsministeren ønsker de skal gøre, er han parat til at fjerne det kommunale selvstyre. Vi må sige, at det nære samfund har vanskelige vilkår. Det har kun det spillerum, som indenrigsministeren og regeringen giver det. Når man forhandler med de kommunale organisationer, forhandler man med en pistol for brystet af de repræsentanter, der kommer, og giver dem den besked, at hvis man fra de kommunale organisationer ikke ønsker at rette sig efter det, som ministrene vil pålægge dem, kommer man og fjerner det kommunale selvstyre. Det er meldingen forud for de forhandlinger, som nu er startet, forstår jeg, mens meldingen hidtil har været, at hvis de kommunale organisationer og kommunalpolitikere ikke gør, som vi beder dem om at gøre, får de strafafgifter, og så tager man penge fra dem i bloktilskud. Men nu hedder det altså fjernelse af det kommunale selvstyre!

Nu er dette jo ikke et spørgsmål, der handler om, hvordan kommunalpolitikere, regeringsmedlemmer og folketingsmedlemmer omgås hinanden, og hvilke bestemmelser man internt træffer over for hinanden. Dette handler faktisk om, hvorvidt der skal være mulighed for, at vore børn kan blive ordentligt passet, og om man giver kommunerne økonomisk mulighed for og frihed til at bygge daginstitutioner og dermed skabe pasningsmuligheder for de tusindvis af børn, der står på ventelisterne rundt omkring i kommunerne, til en pris, som forældrene kan betale.

Det handler også om at få fjernet de ventelister, vi har på vore hospitaler ved at sørge for, at der bliver økonomisk mulighed for og frihed til at behandle de mennesker, som har en sygdom, som de har behov for at få behandlet; må-

ske betyder det endda en ekstra omkostning for samfundet, hvis de ikke får behandlet den.

Det handler også om de ældre mennesker, som måske har en bolig på 3. sal, og som derfor ikke har en chance for bare at komme ud og få frisk luft. Skal kommunerne ikke have frihed til og økonomisk mulighed for at bygge ældreboliger, så vi over en periode kan give også de tusindvis af ældre mennesker, som har en tilværelse, vi ikke kan være bekendt, anstændige vilkår?

Spørgsmålet er altså: Hvad siger indenrigsministeren, når han siger, at hvis kommunerne ikke kan holde sig inden for de fuldstændig uændrede økonomiske rammer, som regeringen agter at pålægge dem, er regeringen parat til at fjerne det kommunale selvstyre? Jeg synes, indenrigsministeren skylder os her ved tredjebehandlingen en uddybende bemærkning om, hvad der ligger deri. Hvor langt vil man gå i afskaffelse af det lokale selvstyre? Hvor langt vil man gå med hensyn til at styre de enkelte kommuners, de enkelte menneskers muligheder fra et ministerkontor på Slotsholmen?

Jørgen Tved (FK):

Vi har jo allerede tidligere her i salen diskuteret det kommunale selvstyre, og den megen uro og snak, der er, fortæller lidt om, hvor få af Folketingets medlemmer, der interesserer sig en pind for demokrati og selvstyre; de fleste er i og for sig bedøvende ligeglade med, under hvilke betingelser kommunerne skal arbejde.

Jeg synes, det var nogle meget gode og meget rigtige bemærkninger, der kom fra hr. Stavad, at her drejer det sig om rent håndgribelige ting.

Også jeg kunne have lyst til at stille indenrigsministeren nogle spørgsmål, og det gjorde jeg også allerede, da vi behandlede nogle lignende sager, men lad mig for god ordens skyld gentage: Hvor mange åndssvage patienter som Hanne, som vi forleden dag så i fjernsynet, skal man nægte at behandle, fordi der nu skal laves deponeringsordninger og udføres straffeaktioner mod amter og kommuner? Der er ca. 2.000 af den slags mennesker, og der er ikke afsat midler til, at de kan få den nødvendige behandling, der kan give dem bare et gran af en menneskelig tilværelse. Nu skal der iværksættes straffeaktioner mod de kommuner, der belært af erfaringerne vil prøve at føre en menneskelig politik på dette område.

[Jørgen Tved]

Jeg kunne også stille spørgsmålet: Hvad gør man ved de kommuner, der snor sig for at finde ud af, hvordan de skal klare pasningsbehovet med hensyn til børn, der egentlig skulle i daginstitutioner?

Jeg kender et eksempel fra Horsens, hvor BUPL har tilbudt at bygge institutionerne, men har fået nej fra de højere magter; et sådant tilbud må man ikke tage imod, for det vil givetvis forøge driftsudgifterne. Og vi kender mange eksempler.

Man kunne også spørge, hvor mange elever der skal klumpes sammen i skoler, gymnasier osv., fordi kommunerne ikke har økonomi til at drive dem. Hvor mange straffeaktioner skal der iværksættes, hvis kommunerne vil føre bare et gran af en selvstændig politik?

Jeg tror, at al tale om kommunal selvstændighed er en illusion, noget, man godt kan stikke skråt op, men her ved en tredjebehandling er det nødvendigt nok en gang at bede Folketingets medlemmer om at lytte lidt til nogle af de argumenter, der måske kunne få banket nogle fornuftige tanker ind i hovederne på dem. Jeg tror ikke, at det bringer meget resultat; uro i salen fortæller, at det såmænd ikke kommer dem ved. Beslutningerne er taget på forhånd. Men det, det drejer sig om, er: Skal vi fortsætte med at mishandle mennesker i kommunerne, eller skal vi give dem en mulighed for en forsvarlig behandling både på sygehusene, i de forskellige institutioner, inden for åndssvageforsorgen osv.? Skal vi have et anstændigt skolevæsen? Skal vi have et anstændigt daginstitutionsvæsen? Det er det, som det i al sin enkelthed drejer sig om, og det er det, som et flertal i dette Folketing er ved at sabotere.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne sige til hr. Stavad, at det, vi drøfter med kommunerne, er fremtiden, altså årene 1989, 1990, 1991 og 1992.

Det lovforslag, der her er til behandling, vedrører årene 1987 og 1988. Det er det nuværende regnskabsår, og det er et budgetår, og her har den kommunale verden indgået frivillige aftaler med regeringen om de vilkår, der skal gælde for 1987 og 1988, ligesom den også har kendt de hensigter, som regeringen havde på området, hvis de frivillige aftaler ikke blev overholdt.

I det citat, som hr. Stavad kom med om de fremtidige vilkår på det kommunale område, er

indholdet jo, at det, regeringen ikke ønsker, er at styre kommunerne. Vi ønsker ikke at blande os i, hvordan den enkelte kommune tilrettelægger sin udgiftspolitik. Vi ønsker ikke at blande os i, hvad den enkelte kommune afsætter midler til. Vi ønsker ikke at tage del i den enkelte kommunes prioritering af opgaverne. Det er den enkelte kommunes eget ansvar; det er jo det, vi forstår ved det kommunale selvstyre. Vi ønsker, at kompetence og ansvar hører sammen.

Når den kommunale verden administrerer ca. 60 pct. af samtlige offentlige udgifter, har den imidlertid et stort medansvar for den økonomiske udvikling, og det ved man godt både i Amtrådsforeningen og i Kommunernes Landsforening; det er derfor, vi har et fælles grundlag for forhandlingerne for fremtiden.

Det, der er sagt, og det, der er rigtigt, er, at hvis kommunerne ikke lever op til den del af ansvaret, der hører til kompetencen, tvinger de Folketinget og regeringen til at gribe ind. Hvis det går skævt, kommer regering og Folketing altså til at træffe beslutninger, som egentlig skulle have været truffet i kommunerne, nemlig de beslutninger, der hører til ansvaret, når man har kompetencen. Sådan vil det altid være. Enhver regering og ethvert Folketing har en pligt til og et ansvar for at gribe ind, hvis den samlede økonomi skulle gå skævt. Her har kommunerne deres del af ansvaret, og der ligger en kraftig appel til og også et tilsagn fra den kommunale verden om, at de tager deres del af ansvaret og dermed er med til at sikre og styrke det kommunale selvstyre.

Stavad (S):

Ingen kan jo påstå andet, end at indenrigsministeren holdt en tale, men det ville jo have været meget, meget nyttigt, om den tale også havde indeholdt svar på de konkrete spørgsmål, der blev stillet til indenrigsministeren.

Indenrigsministeren siger, at for 1987 og 1988 har man en aftale med kommunerne. Jeg går ud fra, at indenrigsministeren er enig i, at det, Socialdemokratiet har foreslået, nemlig en ophævelse af deponeringsordningen, ikke er en del af den aftale, og at kommunerne og amterne ikke i aftalen har tilsluttet sig, at regeringen kan gennemføre deponering for amterne og for kommunerne. Og når nu indenrigsministeren har erkendt, at deponeringsordninger, strafaf-

[Stavad]

gifter og lignende ekspeditioner faktisk virker stik mod deres hensigt – sådan læser jeg faktisk det, der står i artiklen; i hvert fald mener indenrigsministeren ifølge artiklen, at det er et redskab, som ikke er brugbart – hvorfor så ikke rette op på det, også i forhold til de skavanker, som er der både i forhold til nutiden og i forhold til fremtiden?

Det socialdemokratiske forslag er jo et forslag, der også er fremtidsrettet; det vedrører nemlig budgetåret 1988, det vedrører de midler, som kommunerne skal af med i 1988, og det vedrører de midler, som kommunerne og amterne skal af med i 1989. Hvis ikke det er fremtid, hr. minister, så vil jeg gerne have en definition på, hvad fremtid er i ministerens begrebsverden.

Så siger ministeren, at man ikke ønsker at styre den enkelte kommune. Det er måske noget, indenrigsministeren kan bruge, når han holder festtaler ved jubilæer i Venstre, og det er også muligt, at der er nogle enkelte tilbage i Venstreforsamlinger, som ikke kender virkeligheden så meget, og ministeren derfor kommer godt fra det. Men når ministeren i denne artikel klart udtaler, at kommunerne inden for helt uændrede økonomiske rammer skal løse nye opgaver, er virkeligheden, hr. minister, at det, ministeren pålægger kommunerne, er at bruge en mindre del af samfundskagen, samtidig med at de skal løse en større del af opgaverne. Det kan kommunerne ikke, og det ved ministeren jo at de ikke kan, for ingen har overskredet budgetrammerne mere end netop Venstrestyrede og konservativt styrede kommuner, ikke af lyst, går jeg ud fra, men af nød og trang. Det vil altså sige, at ministeren faktisk allerede nu har bebudet, at det kommunale selvstyre er på vej ud.

Jeg forstår, der ikke kan fås et svar fra ministeren, så jeg må sige velbekomme! Jeg håber, at det lykkes at få en regering med en indenrigsminister, der har en anden holdning, inden vi kommer for langt ud ad denne glidebane.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg er meget glad for, at det åbenbart er meget lettere at få en forståelse med Kommunernes Landsforening som interesseorganisation på dette område, end det er at få den med den socialdemokratiske ordfører. Det kan også skyldes, at Kommunernes Landsforening står i

den situation, at de har problemerne tæt inde på livet. De kender vilkårene, og de kender også ansvaret, der hører med. De skal ikke blot markere sig partipolitisk, men også leve op til det ansvar, det er at være talerør for et kommunestyre, der betyder, at man i fællesskab ønsker at styrke nærdemokratiet, kompetencen og ansvaret.

Hr. Stavad skal være opmærksom på, at deponeringsordningen var en del af baggrundsmaterialet for den frivillige aftale, der blev indgået i maj måned 1986. Kommunerne har ikke tilsluttet sig ideen, men, som det hedder, de har noteret sig, at regeringen ville, såfremt osv. Det er altså en del af aftalegrundlaget, det er en del af det beslutningsgrundlag, som den enkelte kommunalbestyrelse kender, når de beslutter for 1988. Det er altså noget, man ved, noget, der indgår i overvejelserne, før man lægger sit budget, før man prioriterer.

Så siger hr. Stavad, at der ikke er noget selvstyre i den enkelte kommune. Jamen hvad er det, man forhindrer den enkelte kommune i selv at beslutte? Hvor er det, man blander sig i den enkelte kommunes afgørelser? Vi blander os ikke i, hvordan kommunerne prioriterer. Det bestemmer de helt og holdent selv.

Så var der det med de uændrede økonomiske rammer. Nu skal dette jo ikke være en større gennemgang af de samlede økonomiske mekanismer, der er i spillet mellem stat, amter og kommuner, men hr. Stavad ved udmærket godt, at vi har et princip, der hedder det udvidede totalbalanceprincip, hvorefter vi tilfører kommunerne ekstra midler i form af statstilskud, når de skal påtage sig nye opgaver, der er overført fra staten ved en folketingsbeslutning, eller nye opgaver, der er vedtaget her i Folketinget. Da udvides rammerne, og beløbene tilskrives kommunerne. Der er altså ikke tale om, at man skal skære ned, hvis Folketinget pålægger kommunerne større kompetenceområder i forbindelse med udlægning af nye opgaver.

Formanden:

Der er adskillige medlemmer, der forsøger at overdøve taleren. Jeg beder derfor om mere ro. Hvis det er nødvendigt at tale sammen, må det ske med lavere stemmeføring, og det gælder overalt i salen, også i midtergangen.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er i det mindste glad for – selv om det blev pakket godt ind – at indenrigsministeren fra talerstolen erkender, at deponeringsordningen ikke er en del af aftalen med de kommunale organisationer. Det er den del, som Socialdemokratiet foreslår fjernet.

Indenrigsministeren siger, at det er en dårlig idé i fremtiden. Det socialdemokratiske forslag vedrører fremtiden, for det er en afgift, der skal betales i 1988–89, så når vi skal stemme om lidt, er det, man skal stemme om, hvorvidt man skal leve op til de aftaler, som indgås med de kommunale organisationer.

Hvis man stemmer for, er der det tilbage i aftalen fra 13. maj 1986, som blev aftalt mellem de kommunale organisationer og regeringen. Så undskylder ministeren sig med, at kommunerne vidste, hvordan disse regler var, da de lagde budgetterne. Ja, det vidste kommunerne selvfølgelig, fordi et flertal havde gennemtruffet det ved lovgivning her i Folketinget. Men på trods af at kommunerne vidste det, var der 81 pct. af de kommuner, som har konservative borgmestre, der overskred dem, og der var 77 pct. af de kommuner, der har venstreborgmestre, der overskred dem. Det var en noget mindre procentdel af de kommuner, der har socialdemokratiske borgmestre, der overskred dem. Men kommunerne, uanset politisk farve, måtte altså erkende, at de ikke kunne holde.

Og så er der endelig totalbalanceprincippet. Vi har jo set virkningen her for nylig. Når regeringen kommer med forslag i Skatte- og Afgiftsudvalget, som koster kommunerne 200–300 mio. kr., får de ingen kompensation. Når miljøministeren kommer i Miljøudvalget og siger, at kommunerne skal forhøje miljøafgifterne, siger ministeren derefter, at så kan vi godt tage 200 mio. kr. fra kommunerne.

Det er den måde, totalbalanceprincippet fungerer på i virkelighedens verden, hr. minister, så jeg må sige, at det er ingen garanti for uændret aktivitet i kommunerne – tværtimod.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Hvis det var argumenter, der talte, burde ministeren have lyttet til det, hr. Stavad sagde her. Det er en meget stor kunst at kunne blæse med

mel i munden. Ministeren forsøgte. Han er også en meget dårlig kunstner.

Er hele deponeringsordningen ikke netop et overgreb på kommunerne? Når ministeren spørger, hvor regeringen blander sig i det kommunale selvstyre, er hele deponeringsordningen vel simpelt hen en så grov indblanding, at den naturligvis skulle tages af bordet øjeblikkeligt.

Derfor: Kunststykket med at blæse med mel i munden formåede ministeren heller ikke.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg må gentage over for hr. Stavad, at deponeringsordningen for den kommunale verden var en kendt forudsætning for, at regeringen gik ind i den frivillige aftale. Man kendte forudsætningen fra regeringens side, og som der står, noterede man sig den. Det er altså noget, man har vidst hele tiden. Det er noget, man ved, når man budgetlægger.

Så siger hr. Stavad, at 81 pct. af nogle typer kommuner og 77 pct. af andre har overskredet rammen. Dertil vil jeg godt sige, at det er ikke lovbrud. Man kan vælge helt suverænt i den enkelte kommune, på hvilket niveau man vil lægge sig, og der er ikke tale om, at man bliver straffet. Der er tale om, at de forudsætninger, der har dannet baggrund for den kommunale beslutning, også udmøntes, og det er netop en deponeringsordning.

Jeg vil godt sige til hr. Jørgen Tved, der taler så voldsomt om, hvordan vi behandler kommunerne, at vedrørende deponeringsordningen er der tale om, at beløbet bliver overført til Nationalbanken; det er ikke, som nogle siger, penge, der går i statskassen – måske i teorien en rentedel, men pengene går i Nationalbanken.

Skulle vi have straffet kommunerne, er det muligt, man skulle have sagt, at pengene skulle i C & G Banken, men vi hjælper jo kommunerne med at placere midlerne dér, hvor de overhovedet er sikrest: på en bankbog i Nationalbanken.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Det bliver næsten værre og værre, for uanset om den straf, den økonomiske bod, som man giver kommunerne, jeg havde nær sagt for at opføre sig anstændigt, bliver anbragt i Kronebanken, i C & G Banken eller i Nationalban-

[Jørgen Tved]

ken, er det kroner, der skal opkræves hos kommunens borgere i form af skatter, og derfor er det i og for sig borgerne ligegyldigt, hvor pengene bliver placeret. Det afgørende er, at kommunerne skal betale en straf for at udøve det, ministeren kalder det kommunale selvstyre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget forkastedes, idet 56 (S, SF og FK) stemte for, 61 (KF, V, RV, CD, FP, KRF og Steenholdt (Grøn.)) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre og de grønlandske kommuner.

Af statsministeren (Poul Schlüter).
(Fremsat 18/11 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Rosing (S):

Dette lovforslag har jo været forhandlet imellem hjemmestyret og den danske regering i et stykke tid. Jeg selv har været med til påbegyndelsen af forhandlingerne som landsstyremedlem. Som man vil vide, blev lovforslaget behandlet af Landstinget her i efteråret, men blev forkastet, og siden har der været nye forhandlinger mellem hjemmestyret og finansministeren, som er endt med, at man er blevet enige om tilskuddet for de næste tre år.

Grønland har gang på gang påpeget, at vi fra dansk side bliver sparet væk. Vi har mistet op til 400 mio. kr. i hjemmestyreperioden, og man har ikke fra dansk side anfægtet vore tal.

Men hvorom alting er, så er bloktilskudsloven blevet forhandlet, og den er blevet forhandlet færdig, hvilket vil sige, at hjemmestyret er enig i det lovforslag, som er til første behandling i dag. Vi får samme reguleringsmekanisme som Færøerne, og det er et punkt, hvor vi fra Grønlands side har ønsket at lave om på re-

guleringen af bloktilskuddet, fordi vi mener, at den reguleringsmekanisme, der er anvendt hidtil, som hedder bruttofaktorindkomstgrundlaget, ikke har været til gavn for Grønland. Det viser de tal, vi har fremvist over for regeringen og Folketinget, tydeligt.

Vi håber, at den reguleringsmekanisme, som nu bliver introduceret med lovforslaget, vil betyde en mere retfærdig bloktilskudsordning for Grønland. Jeg mener også, at det må være i den danske regerings interesse, at man har den samme reguleringsmekanisme inden for riget, altså både for Færøerne og Grønland.

Vi vil stadig påberåbe os, at regeringen har sparet i hvert fald 400 mio. kr. på Grønlandsbudgettet. Alene sidste år, da vi skulle overtage Grønlands Tekniske Organisation og boligområdet, mistede vi 94 mio. kr. Dem har vi naturligvis prøvet at få indarbejdet i bloktilskuddet for den næste 3-årige periode under forhandlingerne mellem regeringen og hjemmestyret. Regeringen har været stejl, og det har ikke kunnet lykkes at få dækket det tab, vi har taget på os, gennem de forhandlinger.

Jeg håber, at vi gennem de forhandlinger, der nu skal være i Udvalget angående Grønlandslove, kan få diskuteret disse ting igennem og forhåbentlig få partierne her i Tinget med på den tankegang, vi har givet udtryk for over for regeringen, men hvor vi altså ikke er kommet særlig heldigt igennem.

Jeg vil tage de mere specifikke ting i lovforslaget op i Udvalget angående Grønlandslove, og jeg håber dermed, at vi i den betænkning, der vil komme fra udvalget, vil kunne inkludere de overvejelser og de synspunkter og de holdninger, vi i Grønland har omkring bloktilskuddet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg skal sige på Det Konservative Folkepartis vegne og ligeledes på vegne af Centrum-Demokraterne – hvis ordfører desværre ikke kan være til stede her – at vi er glade for, at vi har opnået enighed med hjemmestyret, som det siges meget kort og klart i bemærkningerne: »Grønlands hjemmestyre har herefter givet sin tilslutning til lovforslaget«. Efter forhandlingerne med hjemmestyret er der opnået en mere gunstig regulering af tilskuddene, og det mener vi hjemmestyret også har grund til at være tilfreds med.